

Akár az életét is elveszítheti! Észrevenné egyáltalán valaki?

STRANGER WITH MY FACE

a másik én

A Stranger Things rajongóinak!

*fine
selection*

LOIS DUNCAN

A TUDOM, MIT TETTÉL TAVALY NYÁRON SZERZŐJÉTŐL

„Lois Duncan thrillereiben van valamiféle kortalanság. Jó történetek ezek, amiket remekül mesél el a szerző, és amelyek egyébként a felnőtté válás hősies és sötét oldalairól is lerántják a leplet.”

– Marc Talbert, a *Dead Birds Singing*, a *Sunburned Prayer*
és a *Heart of a Jaguar* című regények szerzője

„Sok csavaros észjárású regényíró van, és sok olyan, aki meglehetősen jól ír. Lois Duncan egyrészt csavaros észjárású, másrészt iszonyú jó könyveket ír, és Amerika egyik legszórakoztatóbb szerzője.”

– Walter Dean Myers, a *Monster* és a *Dope Sick* című könyvek
Printz-díjas írója

„Számomra mindig is Lois Duncan jelentette az egyik legnagyobb inspirációt. Tizenévesen faltam a regényeit, újra meg újra elolvastam őket, holott közben a hideg futkosott a hátamon. Duncan a feszültségkeltés mestere, úgyhogy számíthatsz arra, hogy te is a hatása alá kerülsz, és rád is a frászt hozza majd.”

– Sara Shepard, a *Hazug csajok társasága* című könyvsorozat szerzője

„Lois Duncan könyvei sok éjszakán át ébren tartottak, a takaró alatt bújtam őket, zseblámpával a kezemben!”

– Wendy Mass, az *A Mango-Shaped Space*, a *Leap Day* és a *Heaven Looks a Lot Like the Mall* című regények szerzője

„Lois Duncan minden szuper dolgok védőszentje.”

– Jenny Han, *A nyár, amikor megszépültem* című könyv szerzője

LOIS DUNCAN

STRANGER
WITH MY FACE

a másik én

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*A tükörcépet bámultam. A lány tágra nyílt,
sötét szemekkel nézett vissza rám az üvegről...*

*És ahogy figyeltem őt, a dús ajkak lassan
mosolyra húzódtak, mintha a tükörcépet-Laurie
elégedett lett volna azzal, amit lát.*

*Lekapcsoltam a villanyt, bemásztam a takaró alá,
és csak ekkor jöttem rá, mi volt a baj a képpel.*

A tükörcépetem szája nem az én szám volt.

Én nem mosolyogtam.

A másik ÉN

*Davidnek, Maria Martinnak,
Mary Ann-nek, Johannának és Elizabethnek*

1. FEJEZET

LAURIE STRATTONNAK HÍVNAK. Tizenhét éves vagyok, és a Brighton Island északi csücskében található Oromházban élek.

A szüleim akkor költöztek ide, amikor négyéves voltam. Az apám science-fiction regényeket ír, az anyám pedig művész, úgyhogy illik hozzájuk ez a nem mindennapi lakhely. A Brighton család leszármazottjaitól vásárolták meg a házat – valamikor Brightonéké volt az egész sziget –, és a saját ízlésüknek és szükségleteiknek megfelelően átalakították. Néha lesétálnak a városba vásárolni vagy a posta miatt, de ezenkívül alig hagyják el a házat, a szigetet pedig sosem.

– Minek másznánk vissza a mókuserékbe ott a szárazföldön – kérdi apa –, ha idefent megvan minden, amire szükségünk lehet?

Egy időben én is szerettem az Oromházat. Egy sziklanyúlványon gubbaszt az óceán fölött, és ha kimegyek nézelődni a hálósobából nyíló erkélyre, mintha az örökkévalóságba bámulnék. Nyaranta az ég olyan ragyogó kék, mintha kartonpapírra festették volna fel, a hullámok pedig világoskék, sötétkék, tengerkék és smaragdszínben játszanak. A sziget elég bulis hely nyáron. A déli oldalon sorakozó házikók megtelnek nyaraló emberekkel, a jachtklub versenyeket rendez, a teniszkлуб tornákat tart, és a Harvardra meg a Yale-re járó diákok özönlik el a szigetet, akik mind az úszómesteri munkára ácsingóznak.

A Brighton Inn nevű kocsmában hétfévente élő zene szól, szóval bulizni is lehet, az utak biciklistákkal telnek meg, a strandok piknikelőkkel, a meleg, édes levegő pedig nevetéssel és naptejillattal.

Télen változik a kép. Szürkeség tölti meg a várost, és hideget hoz magával. Ilyenkor csak a miénk az egész hely – a szüleimé, az enyém és a város lakóié.

Az otthonunk a városlakóktól kapta a nevét. A városból nézve látszik az öböl fölött emelkedő ház, ami mintha az alatta lévő szikla meghosszabbítása lenne. A Brighton család úgy tervezte meg az épületet, hogy minden szobának, még a legapróbbnak is legyen legalább egy ablaka, ami a tengerre néz. Anyám stúdiója van legfelül; úgy alakították ki, hogy elárassza az északról érkező fény. Apám irodája ezzel szemben a földszinten van, a konyha mellett. Középen található a hatalmas, vaskos gerendákkal ellátott nappali, távolabbi végén kőből készült kandallóval. A három hálószoba úgy helyezkedik el a ház oldalán, akár a lépcsőfokok, a szikla domborulatait követik. Az enyém a legfelső szoba, alatta van a szüleimé, a harmadikban pedig – amit eredetileg a New Yorkból ide utazó ügynököknek és szerkesztőknek szántak – az öcsém és a húgom laknak.

– Ha számítottunk volna rájuk, ügyesebben alakítottuk volna a dolgokat – szokta mondani az anyám nevetve, mert úgy tervezték, hogy egyedüli gyerek leszek.

Szóval az Oromházban lakom a szüleimmel, az öcsémmel, Neallel, aki tizenegy éves, és a húgommal, Megannel, aki nyolc.

De van itt még valaki rajtunk kívül.

Már jó ideje nem láttam, de tudom, hogy itt van. Éjszaka, ha az ágyamban fekszem, az ablakom alatti szikláknak csapódó hullámok morajlásán túl, hallom a léptei nesztét a folyosón. A lány halkán mozog, én mégis hallom őt, mert már hozzászoktam a hangjához.

Megáll az ajtó előtt.

Álmomban a hangját is hallom. De valóban álmodom? Vagy az utolsó találkozásunk óta eltelt hónapok alatt olyan gyöngévé vált volna a hangja, hogy már csak így képes megszólítani?

– *A te hibád, Laurie* – suttoja a lány. – *Egyedül a tiéd.*

Már nem félek tőle, de a jelenléte felkavar. Még az óceán szépsége sem nyújt vigaszt. Az ablaknál állok, és bámulom a nyári tengert, amit árnyékfoltok tarkítanak, és erőt gyűjtök, mintha jeges széllel készülnék szembenézni.

A szüleim aggódnak értem.

Nem értik, mi történt velem. A három ember közül, akivel beszélhetnék erről, kettővel nem tehetem meg ezt, a harmadik pedig túl fiatal.

Hamarosan én is eltűnök. Ezért írom ezt. Ha elmegyek, magam mögött akarom hagyni ezt az egészet – az Oromházat, az emlékeimet és a *lányt*. De ahhoz, hogy ezt megtehessem, először új helyet kell találnom a történetemnek az elmém helyett.

Nem örököltem apám írói tehetségét. Azt Megan kapta, anyám művészi képességei pedig Nealre szálltak. És mivel senki más nincs itt, akivel beszélhetnék erről, nincs más választásom, mint papírra vetni a mesémet.

Remélem, sikerül a végére jutnom még szeptember előtt...

Akkor kezdődött. Tavaly szeptemberben.

Azon a reggelen egy kérdés visszhangzott az elmémben: *Túl fogom élni?*

Egy ideig mozdulatlanul feküdtem, gondolkodtam, szinte féltem attól, hogy próbára tegyem magamat. Aztán nagyon lassan felültem.

Semmi sem történt. Lelógattam a lábamat az ágy mellé, aztán óvatosan talpra kecmeregtem.

Még mindig semmi. A szoba mozdulatlan maradt. A gyomrom sem szorult össze vagy fordult fel. A szám íze is normális volt.

Szóval anyának mégis igaza volt, és a borzasztó hányinger, amivel előző nap küzdöttem, nem volt más, mint valamiféle egy napig tartó vírus. Már véget is ért. Semmi bajom. Nem kell kihagynom a tanév első napját.

A gyomorrontások után szokásos bizonytalansággal átsétáltam a szobán, és kiléptem az erkélyre. Olyan volt, mintha aranyszínű fényszűrőbe sétáltam volna be; mintha napfény áradt volna felém minden irányból. A fejem felett az ég rikító kék színben virított, és a sós fuvallatnak még most is nyárillata volt. A víz olyan nyugodt volt, és tiszta, hogy úgy éreztem, akár a homokos tengerfenékgig is elláthatnék rajta keresztül.

El sem akartam hinni, hogy máris itt az ősz.

Azt hiszem, minden lány életében van egy különleges nyár, ami egyben fordulópont is: amikor megnyúlik, kivirul és kivirágzik, és maga mögött hagyja a gyerekkort. Ez velem azon a nyáron történt meg. Év közben még esetlen és gyámoltalan voltam, csupa csontos térd, éles könyök meg kiálló borda; könyvek mögé rejtettem a szégyenlősségemet, míg az olyan lányok, mint Natalie Coleson és Darlene Briggs a bikinijükben dobálták magukat, és fiúkkal vetettek maguknak italokat meg kenették magukra a naptejet.

De ezen a nyáron minden megváltozott. Amikor az évben először, a könyvem és a törülközőmet szorongatva kisétáltam a strandra, füttyentést hallottam.

Először nem gondoltam, hogy nekem szól.

Aztán valaki megszólított:

– Hé, Laurie!

Odafordulva Darlene pasiját, Blane Savage-et pillantottam meg, aki vigyorogva nézett vissza rám. Mellette Gordon Ahearn igyekezett magába szívni a nap sugarait kiterülve, majd felelemelte a fejét, hogy megnézze, mi történik.

– Hé, gyere ide hozzánk! – kiáltotta Blane.

Lassan odasétáltam, és megálltam előttük. Megdöbentett, hogy odahívtak magukhoz. Nap mint nap találkoztam Blane-nel az iskolában, de alig vette a fáradságot, hogy szóljon hozzám.

– Mit akarsz? – kérdeztem.

– Csak köszönni – válaszolta Blane. A válla sápadt volt, és szeplős, és sokkal kevésbé tűnt jóképűnek fürdőgatyában, mint felöltözve.

Gordonnal ezzel szemben teljesen más volt a helyzet. Karcsú, izmos teste mintha egész évben napbarnított lett volna. A füle mögé tűrt egy szőke hajtincset, és kérdő tekintettel végigmért.

– Új a fürdőruhád?

A fejemet ingatva válaszoltam:

– Nem, már tavaly is ezt hordtam.

– Hát, *valami* pedig más rajtad – mondta Gordon elismerően. – Nincs kedved tábort verni és itt maradni egy kicsit? Kérsz naptejet?

– Nem, kösz – válaszoltam. – Sosem égek le.

Natalie Coleson épp az úszómesteri torony lábánál beszélgetett és nevetgélt egy csapat egyetemista fiúval, akik a komppal jöttek át a szigetre. Natalie volt Gordon partnere a bálban. Nagyon csinos és népszerű lány volt, de észrevettem, hogy a tél során felszedett néhány kilót. Úgy tett, mintha minden figyelmét lekötné a beszélgetés, de láttam, hogy időről időre rám villan a tekintete.

Lepillantottam a lapos hasamra (a súlyommal sosem volt problémám), és hirtelen elöntött a magabiztosság. Újfajta érzés volt, hogy

tetszik a saját testem, éppúgy, mint észrevenni, hogy ezzel mások is így vannak.

Óvatosan leterítettem a törülközőmet a homokra Gordoné mellé, és leereszkedtem rá. Jó érzés volt, ahogy a napsugarak a hátamat és a vállamat simogatták.

– Kérsz egy kólát? – kérdezte Gordon.

Végül egyáltalán nem is volt alkalmam olvasni. Egész nyáron alig vettem a kezembe könyvet, a sok úszással és vitorlázással meg táncokkal és strandpartival és holdfényes, óceánparti sétával töltött idő miatt.

Megtörtént az első csók. Igazából elég hamar. Gordon nem pazarolta az időt játszmákra.

– Olyan édes a szád – mondta az első randinkon. – Valamit tennem kell veled.

Neki is szép volt a szája. A szeme pedig tengerkéken világított karakteres arcában, felette puha fürtök lógtak, amik a nyári nap fényétől még jobban kiszókültek, míg végül olyan hihetetlenül világossá váltak, mint a kukoricahaj.

Azzal, hogy elkezdtem járni Gordonnal, automatikusan a társaságra részévé is váltam – bekerültem a Darlene, Blane, Natalie, Tommy Burbank, Rennie és Mary Beth Ziegler alkotta körbe, ami időről időre kiegészült pár emberrel, akik nem sokkal később távoztak is, a „menő” csapatban történő szakításoktól függően. A lányok a Natalie iránti hűségük jeleként eleinte semmibe vettek. De Natalie figyelme rövidesen átterelődött az egyik vakációzó srácra – Carl Kitudjakire –, amiktől enyhült a köztünk lévő feszültség. Idővel ő és én egész jól összebarátkoztunk. Legalábbis így gondoltam.

Többek között ezért sajnáltam, hogy lemaradtam a buliról.

Natalie apja volt a Brighton Inn tulajdonosa, és Natalie rábeszélte, hogy rendezhessen ott egy nyárázó partit. Mindenki izgatott volt

miatta, különösen a lányok, mert jó alkalom volt arra, hogy kiöltözünk. Ez ritkán fordult elő, mivel az emberek a szigeten általában hétköznapi ruhákat viselnek. Még arra is sikerült rávennem anyát, hogy vigyen el vásárolni a szárazföldre, és keressünk egy hosszú ruhát, hozzá illő magas sarkú szandállal.

Aztán megbetegedtem.

Hirtelen tört rám a rosszullet, és teljesen kiütött. Kész örület volt, hiszen reggel még szuperül éreztem magamat, kora délutánra pedig már biztos voltam benne, hogy haldoklom. Kihánytam mindent, amit aznap ettem, aztán bementem a szobámba, bezuhantam az ágyba, és órákig meg sem mozdultam. Öt körül nagy nehezen sikerült annyi időre feltápáskodnom, hogy felhívjam Gordont, hogy nem megyek a partiba.

Épp nem volt otthon, és mivel a szigeten valami toronyépítéssel kapcsolatos helyi törvény miatt egyáltalán nincs mobilhálózat, üzenetet hagytam neki az anyukájánál, aki édesen és együttérzően fogadta a mondandómat.

– Milyen kár, Laurie! – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy Gordon feleannyira sem fogja élvezni az estét nélküled.

Arra nem is gondoltam, hogy Gordon elmenne nélkülem. Fordított esetben eszembe sem jutna, hogy bulizni menjek, amikor ő épp a halálos ágyán fekszik. Ugyanakkor – ha logikusan szemléltem a helyzetet – butaság lett volna elvárni tőle, hogy kihagyja a szezon utolsó összejövetelét.

– Mondja meg neki, hogy nagyon sajnálom – válaszoltam az anyukájának, aztán majdhogynem el kellett hajítanom a telefont, mert hirtelen erős hányinger tört rám.

Anya a fürdőben talált rám, és visszadugott az ágyba. Meggyőződésem volt, hogy karácsonyig ki sem kerülök onnan.

Épp ezért képezte el annyira, hogy most, mindössze egy nappal a történetek után, ilyen jól érzem magamat. Szippantottam még egy utolsót a nyári levegőből, és visszasétáltam az erkélyről a szobámba, hogy felöltözzek.

– Biztosan elég jól vagy ahhoz, hogy iskolába menj? – kérdezte anya aggódva, amikor beléptem a konyhába. – Az első nap úgysem olyan fontos, és jobb lenne, ha előbb visszanyernéd az erődöt.

– Jól vagyok – nyugtattam meg.

Neal és Megan a konyhaasztalnál ültek, a cukrot nyalogatták le a fahéjas pirítósukról, és a müzlijükkel játszottak. Alig ismertem rájuk. Egész nyáron a kertben rohangáltak mezítláb, fürdőruhában vagy rövidgatyában, a hajuk sótól, a kezük-lábuk homoktól ragadt. Most pedig itt ültek a ropogós új iskolai egyenruhájukban, és Megannek még a hajába is loknik voltak sütve.

– Laurie nem akarja kihagyni a kompolást – jelentette ki Megan bölcselkedve. – Fél, hogy egy másik lány ül Gordon mellé.

A szigeten nincs iskola, ezért a helyiek gyerekei a szárazföldre járnak át komppal. Irányonként negyven perc az út, és az általános és a középiskola is sétálótávolságra van a kikötőtől. Élveztem a kompozást, és Megnek – mint mindig, amikor ilyen okoskodó, koravén kijelentéseket tett – igaza volt. Tényleg Gordon mellett szerettem volna utazni. Tavaly még afféle magányos farkas voltam, Neal vagy Megan mellett ültem, a korlát mellett álltam egyedül vagy olyasvalaki társaságában, mint Jeff Rankin, és úgy tettem, mintha nem érdekelne, hogy a „menő arcok” a hajóorrba zsúfolódva nevetgélnek és viccelődnek, és tudomást sem vesznek a létezéséről.

Ez az év más lesz. Most már nekem is megvolt a helyem és az identitásom. Én voltam „Laurie Stratton, Gordon Ahearn barátnője”, és én is a hajóorrba tartoztam, ott volt a helyem a többiekkel, Gordon

karjával a vállamon, ahol együtt élvezhetjük a tengeri szellőt és a bő-
rünkre fröccsenő vízpermetet.

– Teljesen jól érzem magamat – mondtam újra anyának, és bizo-
nyításképp még meg is reggeliztem, bár nem ettem sokat, csak né-
hány falat pirítóst és egy kis kávét.

Aztán a kicsikkel együtt elindultam a pár száz méterre lévő komp-
kikötő felé.

Abban a pillanatban, hogy kiléptünk az ajtón, Neal nekiiramodott,
végigsuhant a Beach Roadon, aztán eltűnt a kanyarban. Neal, ha te-
heti, mindenhová futva megy. Meg erős, de kissé tömzsi, én pedig vé-
kony vagyok ugyan, de lusta, így hát mi ketten inkább csak kocog-
tunk egymás mellett, és élveztük a reggelt, tudva, hogy ha késünk is
pár percet, Neal szól, hogy várjanak meg minket.

Az út kanyarulatát elérve megláttuk a mólónál összegyűlt tömeget.
Rennie és Mary Beth mindig korán érkeztek, mert az apukájuk kor-
mányozta a kompot, és rajtuk kívül volt ott még néhány kisebb gye-
rek is, akik körbe-körbefutkároztak, büszkén cipelték a hátizsákjukat,
és játékból úgy csináltak, mintha bele akarnák lökni egymást a víz-
be. Jeff Rankin egyedül állt a tengert határoló falnál. Láttam, hogy
Darlene és Blane is ott van. Aztán kissé távolabb megláttam Gordont,
amint épp Natalievel beszélget.

Felemeltem a kezemet, és intettem nekik.

Darlene visszaintett, de elég furcsa mozdulattal. Kissé felemelte
a kezét, a többiekre pillantott, aztán lassan visszaengedte. Gordon
mintha észre sem vett volna, ami különös volt, tekintve, hogy egye-
nesen rám nézett.

Lelassítottam a lépteimet, Meg pedig csak trappolt tovább előt-
tem, és a válla fölött hátrapillantva így szólt:

– Nem jössz, Laurie?

– De – válaszoltam.

Valami nem stimmel.

Éreztem a felém áradó ellenséges energiákat. Ahogy közeledtem hozzájuk, egyre feszültebbé váltam, és észrevettem, hogy egyre jobban lelassítottam a lépteimet.

– Sziasztok – köszöntem a lehetőségekhez mérten hétköznapi stílusban –, mi újság?

Senki sem mosolygott, de még csak meg sem próbálták. Egy pillanatig csönd volt.

Aztán Natalie így szólt:

– Lemaradtál egy jó estéről. Végül tök szuper volt a buli.

– Biztosan az volt – válaszoltam. – Nagyon sajnálom, hogy ki kellett hagynom. De te sem örültél volna neki, ha olyan állapotban megjelenek.

– Úgy tűnik, most már jól vagy – vetette oda Gordon köszönés nélkül.

– Igen – mondtam. – Kész csoda.

– Pont úgy tűnik. És mikor történt?

– Micsoda? – kérdeztem, és közben csodálkozva egyik barátságatlan arcra pillantottam. – Hé, mi van veletek?

– A csoda – válaszolta Gordon. – Mikor történt? Nem sokkal az után, hogy felhívtad az anyukámat?

– Figyelj, Laurie – vágott közbe Natalie –, jobb lesz, ha abbahagyod a színészkedést, mielőtt még kínosabbá válik a helyzet. Tudjuk, hogy nem voltál beteg.

– Hogy érted ezt?

– Ahogy mondtam. Tudjuk, hogy hazudsz. Egy méregdrága homárvacsorát pocskolt el miattad az apukám. Ha nem akartál jönni, megmondhattad volna már az elején.

– Nem tudom, miről beszélsz – értetlenkedtem, majd Darlene-hez fordultam: – Miről beszél Natalie?

– Ez nem egy sima kerti sütögetés volt, Laurie – mondta Darlene gyengéden, ugyanakkor kissé vádlón –, hanem egy elegáns parti. Nat szülei csomót fáradoztak a zenekarral meg azzal a sok szuper kajával.

– Ha tudtam volna, hogy nem akarsz jönni, hívok valaki mást helyetted – vette át a szót Natalie. Csinos, szív alakú arca vöröslött a haragtól.

– Honnan veszed azt a marhaságot, hogy „nem akartam” menni? – Most már én is kezdtem feldühödni. – Gondolod, hogy én akartam ezt? Az emberek nem azért betegednek meg, mert ahhoz van kedvük. Vagy azt hiszed, nekem az a szórakozás, ha az ágyamban fetrengek, amíg ti együtt buliztok?

– Hagyd ezt, Laurie! – szakított félbe Gordon. – Pont annyira nem voltál otthon az ágyadban, mint én.

– Elkaptam valami vírust – magyaráztam. – Ha nem hiszel nekem...

– Nem hiszek – mondta Gordon színtelen, érzelemmentes hangon –, ugyanis láttalak.

– Hogy... *micsoda*?

– A zenekar szünetet tartott, ezért kimentem levegőzni. Holdfényes éjszaka volt, és láttalak a parton sétálni.

– Gordon, te megbolondultál! – Hitetlenkedve meredtem rá. – Egyszer sem hagytam el a házat tegnap este. Kérdezd meg a szüleimet.

– Senkit nem kell megkérdezniem. Láttalak. Szóval válaszolj, kivel találkoztál? És nehogy azt mondd, hogy senkivel, mert nem veszem be. Az egyik nyaraló sráccal, igaz? Melyik volt, az a princetoni pasi? Vagy a szakállas főszer, aki majd felfalt a szemével a teniszklubban?

Gordon fortyogott a dühtől. Sosem láttam még ennyire mérgesnek. Az állkapcsa megfeszült, zöld szeme résnyire szűkült és villámokat lövellt.

Mr. Ziegler dudált egyet a komp kürtjével, és akkor észrevettem, hogy már csak mi nem szálltunk fel a fedélzetre.

– Ezt válaszra sem méltatom. – Igyekeztem büszkeséget erőltetni a hangomra. – Nincs mit mondanom. Otthon voltam, betegen feküdtem az ágyamban. Ennyi. Ha láttál is valakit a strandon, az nem én voltam.

Egy pillanatig senki sem szólalt meg.

Végül Natalie hangja törte meg a csendet:

– Ez nem igaz. Gordonnal voltam. Mindketten láttunk. Kizárt, hogy valaki más lett volna.

2. FEJEZET

HOSSZÚ ÉS KÜLÖNÖS NAP VOLT.

Elintéztem az összes olyan dolgot, amit a tanév elején el szokás intézni. Bementem a titkárságra a szekrénykódomért, űrlapokat írtam alá, és megkerestem az új osztálytermeket.

Tavaszi óta nem látott diákok köszöntöttek a folyosón, én pedig mosolyogva kedves dolgokat mondtam nekik, és illemtudón megválaszoltam a rutinkérdéseiket.

– Nem, nem utaztunk el semmilyen különleges helyre nyaralni. Hát ti?

– Sokat úsztam, teniszeztem párszor, amúgy meg henyéltem. Te mit csináltál?

– Ó... köszi. Bár inkább az lenne a furcsa, ha *nem* barnultam volna le. Elvégre egy szigeten élek.

És mindeközben fortyogtam a dühtől. Hogy volt képe Gordonnak ilyen bizonyossággal megvádolni valamivel, amiről *biztosan tudtam*, hogy nem tettem meg?

– Láttalak – hajtogatta, és a hangjában szemernyi kétely sem volt. Natalie pedig kiállt mellette:

– Mindketten láttunk – állította, pedig biztos, hogy nem voltam ott. Semmibe vették a tiltakozásomat. Nem hittek nekem. Natalie

még arra is vette a bátorságot, hogy azt mondja: – Tudjuk, hogy hazudsz.

Egyébként meg, pontosan mit is csinált Gordon és Natalie kettesben a parton? A kérdés délelőtt ötlött fel bennem, amikor a könyvtárban voltam. Natalie-nek Carllal kellett volna lennie, a fiúval, akit magával vitt, nem pedig holdfényben sétálgatni az *én* barátommal! Gordon volt dühös rám valami olyasmi miatt, ami meg sem történt, pedig valójában nekem lett volna jogom kiborulni és dühöngeni.

Összegyűjtöttem a könyveimet, és a szekrényem felé vettem az irányt. A szomszédos szekrény Helen Tuttle-é volt, egy magas, szep-lős lányé, aki újonnan érkezett hozzánk egy délnyugati középisko-lából. Egy időben ért véget az angolóránk, ezért úgy alakult, hogy együtt ebédeltünk a menzán. Darlene és Mary Beth Ziegler nem sokkal utánunk érkeztek, de még csak felém sem pillantott egyi-kük sem. A terem túloldalán foglaltak helyet, és nemsokára Blane és Tommy Burbank meg a többi szigetlakó srác is csatlakozott hoz-zájuk.

Az ebédem egy sonkás szendvicsből és egy kólából állt, és gond nélkül elfogyasztottam őket. Szinte azt kívántam, bár ne így történt volna. Ha ott helyben rosszul leszek, Blane vagy valaki más bizto-san elmondta volna Gordonnak, és ez alátámasztotta volna az éjjeli rosszullétemről szóló történetemet.

Helen észrevehette, hogy elkalandoztam beszélgetés közben, mert a tekintetével követte az enyémet, aztán így szólt:

– Kiket nézel?

– Ó, csak pár srácot, akik arrafelé laknak, mint én – válaszoltam.

– Olyanok, mint egy klikk.

– Hát, klikkek mindenhol vannak – mondta Helen könnyed hangon.

Szerettem volna elmesélni neki, hogy előző nap még én is a klikk tagja voltam, de úgy döntöttem, nem teszem. Túlságosan összezavart a helyzet ahhoz, hogy rendesen el tudjam magyarázni egy olyan lánynak, akit csak most ismertem meg.

Az órák után kissé lemaradtam, és megvártam, amíg a többiek elindulnak a kikötő felé. Elég visszautasítás ért ahhoz reggel, hogy ne vágyjak még többre. Annyira igyekeztem növelni a távolságot közöttünk, hogy végül futva kellett megtennem az utolsó pár száz métert, különben lekéstem volna a hajót. Még éppen sikerült felkecmergnem a fedélzetre indulás előtt, és mit ad isten, pont Gordon karjában kapaszkodtam meg, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat.

– Elnézést – vágtam rá hűvösen, és amilyen gyorsan tudtam, elhúztam a kezemet.

– El van nézve – válaszolta, aztán halkán hozzátette: – Figyelj, Laurie, volt időm lehiggadni. Légy őszinte, és akkor hajlandó vagyok végighallgatni, szerinted mi történt. Mit csináltál odakint...

– Micsoda véletlen! – szakítottam félbe dühösen. – Én is épp ezt akartam kérdezni tőled. Mit csináltál odakint Natalie-vel, a parton andalogva, amikor neki a vendégeit kellett volna szórakoztatnia?

Meg sem vártam a választ. Egyszerűen eltrappoltam mellette, majd felmásztam a létrán, ami a felső fedélzetre vezetett, mert Neal, az öcsém, itt szeretett utazni. Amikor felértem, eszembe jutott, hogy az általános iskolában ma rövidített napot tartottak, és a kisebbek már biztosan hazamentek a déli komppal. De mivel már itt voltam, nem akartam visszafordulni, mintha csalódott lettem volna amiatt, hogy Gordon nem jött utánam, szóval végigsétáltam a keskeny hídon, ami a hajóorra néző ülőhelyekhez vezetett.

Jeff Rankin megelőzött, már befészkelte magát, és egy könyvet olvasott.

A rá jellemző közönyösséggel vett tudomást a jelenlétemről:

– Hogyhogy nem odalent lógsz a többiekkel? Összevesztél a pasiddal?

– Az enyhe kifejezés – válaszoltam, és leültem mellé. Nem zavart Jeff nyers stílusa. Végül is érthető volt a viselkedése; ha én lettem volna a helyében, a világ összes teremtményét gyűlöltem volna.

Mr. Rankin négy éve költözött Brighton Islandre, hogy barkácsboltot nyisson, és Jeff – aki egyébként az elvált édesanyjával élt, valahol New York állam északi részén, elkezdte a nyarakat az apjánál tölteni. Amikor először jött ide, tizennégy éves volt, a korát meghazudtoló módon, „sötéten” jóképű. A második nyáron kapott egy motort, és állandóan ült mögötte egy sikítózó lány, aki a dereka köré fonta a karját, és az állát a vállára fektette. A lány haja néha sötét volt, néha szőke, máskor pedig vörös, de ahogy az utakon száguldoztak, mindig hosszú, fényes fürtökben lobogott mögöttük a szélben, akár egy üstökös csóvjája.

Én abban az évben töltöttem be a tizennégyet – vézna, lapos mellkasú tizennégy éves voltam –, és arról álmodoztam, milyen lenne, ha én is egy lehetnék azok közül a lányok közül.

A szigetlakó fiúk mind féltékenyek voltak Jeffre azon a nyáron, habár ezt nem vallották be. Sokan megszólták a vadsága miatt, és az a szóbeszéd járta, hogy a szigetbeli édesapák panaszkodtak Mr. Rankinnek amiatt, ahogy Jeff a lányakkal viselkedett. Maguk a lányok persze sosem panaszkodtak, és – mivel a legtöbbször idősebb volt Jeffnél – azt gondoltam, tudnak vigyázni magukra. Még szerencse, hogy Jeffnek ilyen jól sikerült az a nyara, mert úgy hozta a sors, hogy a következő nyár közepe táján felrobbant a kezében egy flakon faszéngyújtó folyadék, és a fél arcát leégette.

Helikopterrel vitték át a túlpartra.

A többiek, akik részt vettek a sütögetésen – köztük Rennie Ziegler –, részletesen elmesélték a történeteket mindenkinek, aki kíváncsi volt azokra.

– A mentősök a fejüket ingatták, amikor felrakták Jeffet a hordágyra – mondta Rennie. – Olyan hangot adott, mintha sikítani akarna, de nem lenne képes rá. Képtelenség, hogy túlélje.

Jeff mégis túlélte. Még a szemét is meg tudták mentetni az orvosok, hála a napszemüvegnek, amit a baleset idején viselt. Karácsonykor tért vissza a szigetre, de senki nem látta; Mr. Rankin szerint még nem volt elég erős ahhoz, hogy látogatókat fogadjon. Nem sokkal később visszament a kórházba, ahol újra megoperálták.

A rákövetkező nyáron ismét visszatért a szigetre, és itt is maradt. Az arca bal oldala rendben volt. Bizonyos szögből nézve ő volt a világ legjóképűbb pasija. De jobb oldalról torokszorító látvány tárult az ember elé. Jeff arcának ez az oldala heges volt, és lila, a szája jobb sarka felfelé görbült, mint egy halloween-maszké. Mindenki megpróbált kedves lenni hozzá, és úgy tenni, mintha teljesen normális lenne a külseje, de Jeff egyértelművé tette, hogy nincs ínyére ez a fajta viselkedés. Az ideje nagy részében otthon volt; az apukája szerint nem volt szabad sok időt a napon töltenie. Elérkezett a szeptember, és azt hittük, Jeff visszatér New Yorkba, de velünk együtt kezdte el az iskolát. Mivel ki kellett hagynia egy évet, az én évfolyamomba került. Senki sem tudta, miért döntött úgy, hogy a szigeten marad ahelyett, hogy visszaköltözne az anyukájához, és nem is akartuk megkérdezni tőle.

Rennie szavaival élve:

– Ki akar olyasvalakivel beszélgetni, aki mindenre utálkozva válaszol? Az arcával együtt a személyisége is eltorzult.

Engem azonban a legkevésbé sem érdekelt a személyisége, miközben elhelyezkedtem mellette a padon. Túlságosan lefoglalt a dühöngés.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Az összeveszés enyhe kifejezés arra, ami Gordon és köztem történt – válaszoltam Jeffnek. – Azt sem bánom, ha soha többé nem látom a képét. Ugye hallottál arról a buliról, amit Nat Coleson rendezett tegnap este? – Amint kimondtam a szavakat, azt kívántam, bár ne tettem volna. Az ember nem beszélget olyan bulikról, amire a másikat nem hívták meg.

– Nem – mondta Jeff, amivel a legkevésbé sem könnyítette meg a dolgomat.

– Hát... rendezett egy bulit – folytattam nehézkesen. – Az Innenben. Én nem mentem el.

– Beteg voltál, vagy mi? – vetette közbe Jeff.

– Ha tudni akarod, igen. Emiatt történt ez az egész. – Csak úgy ömlöttek belőlem a szavak. Tudtam, hogy Jeffnek semmi oka arra, hogy érdekelje a mondandóm, de szerencsétlenségére épp ő volt mellettem, márpedig valakinek muszáj volt elmondanom a dolgot, mielőtt felrobbanok. – Gordon nem hisz nekem – folytattam. – Esküszik, hogy látott engem a parton. Azzal vádolt, csak tettettem a betegségét, hogy valaki mással találkozassak.

– *Gordon Ahearn* ezt gondolja? – kérdezte Jeff kissé szarkasztikusan. – Örület! Mindenki tudja, hogy úgy táncolsz, ahogy ő fütyül.

– Ez nem igaz! – tiltakoztam.

– Dehogynem. Hűséges vagy hozzá, mint egy kiskutyá. Csak csetint egyet, és te máris ugrasz. *Ahearn* összes barátnője ezt csinálta.

– Fogalmad sincs arról, milyen a kapcsolatunk Gordonnal – vettem oda idegesen. – Azt teszem, amihez kedvem van. Rajtam kívül senkinek nincs beleszólása az életembe.

– Akkor mégis ott voltál, és egy másik sráccal smároltál?

– Nem, nem voltam ott! – ripakodtam rá. – Most mondtam, hogy otthon voltam, és betegen feküdtem. Gordon nem láthatott a parton.